

ОБИЧАЙТЕ ГОРАТА

Настъпни пролътътата. Топло слънце грѣе. Силенъ юженъ вѣтръръ духа. По полето се зеленѣе млада тревичка, радостно поглеждатъ пролѣтни цвѣта.

Скоро ще се раззеленѣе и гората. Ще пуснатъ дърветата млади крехки листенца, ще запѣятъ птичките още по-силно и весело.

Има ли тогава по-голѣма радостъ, по-голѣма наслада за децата отъ това, да тичатъ, играятъ и пѣятъ изъ гората! Да виятъ китни вѣнци отъ чудните горски цвѣта, да дишатъ чистия свежъ въздухъ, да пиятъ бистра студена вода отъ горските извори, да бератъ гъби, ягоди, малини! . .

Какво голѣмо богатство е гората! Помислете, какво не ни дава тя: дърва за горене и строежъ, шума за храна на говедата презъ зимата, дървени вжглища, смола, лико и още колко много други нѣща се получаватъ отъ горските дървета! Но освенъ това, горитѣ пречистватъ въздуха, запазватъ влагата, задържатъ поронитѣ, въ тѣхъ се развъждатъ много диви животни и птици. . .

Безъ гори людетѣ почти не биха могли да живѣятъ.

Но горитѣ по нашата хубава земя постоянно намаляватъ. Нѣкога, преди много години, почти цѣла България е била покрита съ вѣковни, гъсти гори, но неразумни, прости люде постепенно ги изсѣкли.

Сега, когато людетѣ сж разбрали колко голѣма е ползата отъ горитѣ, на много мѣста сами сядатъ вече дървета — залесяватъ голитѣ мѣста.

Уредили сж даже и праздникъ на гората, който тая година ще се празнува презъ месецъ априль. Нека презъ това време всѣко дете посади поне по едно дръвче!

Обичайте и пазете гората!

Йоханъ Волфгангъ Гьоте

Гьоте е единъ отъ най-голѣмитѣ писатели въ свѣта. Неговитѣ съчинения сж преведени почти на всички езици. Тѣ сж събрани въ 140 голѣми тома.

Тая година, презъ месецъ мартъ, се навършиха сто години отъ смъртта на Гьоте. По тоя случай въ всички страни и у насъ бѣха уредени голѣми празденства.

Гьоте е роденъ въ 1749 год. въ Франкфуртъ на Майнъ — Германия. Той е най-голѣмата гордостъ на нѣмския народъ. Починалъ е на 22 мартъ 1832 г.

Й. Волфгангъ Гьоте

ПТИЧЕТО

Иванчо хвана косе днешъ, затвори го въвъ новъ кафезъ, па бръкна със ржчичка да гали своята птичка. Изхвъркна косето завчасъ, надсмѣ му се съсъ ясенъ гласъ:
„Ха, ха, ха!“

„Щомъ искашъ ти да имашъ косъ не бивай другъ пѣтъ толкозъ простъ, помни, че всѣко косе на грѣбъ крилца си носи: доде отворишъ — фъръ-фъръ-фъръ! — и ей лети надъ ширний къръ.“

Иванчо рече си тогазъ:
„За други пѣтъ ще зная азъ!“
„Аха, почакай тука, дано ти падне слуга, а азъ въ леса ще ида тамъ!“
Иванчо още чака самъ.